

Spreeuwenringen. Het Jaarbericht van de Club van Nederlandsche Vogelkundigen bevat een levendig relaas van het ringen van spreeuwen op de beroemde slaapplaats in de boschjes van Poot. De Club van Haagsche Trekwaarnemers maakte zich zeer verdienstelijk door bij nacht en ontij naar de slaapplaats te trekken en daar bij het licht van lantaarns de spreeuwen te grijpen met de hand of met het net en daarna te ringen. De foto geeft een aardig beeld van deze fantastische bezigheid. Ge moet er bij denken, dat in het uitgestrekte bosch van jonge Zwarte Pijnboomen honderdduizenden en nog eens honderdduizenden spreeuwen saamgeklonterd zitten

De Haagsche Trekwaarnemers aan het werk

tusschen de takken. Sommige slapend andere zingend, want het is er op de slaapplaats nooit geheel rustig.

De onderzoekers hebben geconstateerd, dat de nachtverblijf-zoekers afkomstig zijn uit een kring met een straal van 10—15 km. en uit de ringproef blijkt alvast met zekerheid, dat een der slapers overdag zijn voedsel zoekt onder Oegstgeest. Er werden dit jaar 3075 spreeuwen geringd, het vorig jaar 1002; op een der nachten 434 stuks, wat misschien een Europeesch spreeuwen-ring-record is. Er werden ook spreeuwen gevangen die reeds elders waren geringd o.a. een, uitgebroed op Ameland in 1930. Overigens zijn het wel meest vogels afkomstig uit Noord- en Oost-Duitsland. Onnoodig te zeggen, dat wij verdere resultaten van dit belangrijke werk met verlangen tegemoet zien.

T.

Navolgen. Van een palingschuit die hier in de rivier ligt wordt dikwijls afval in het water geworpen en als er maar één meeuw aanwezig is zijn er binnen een paar minuten honderd. Is het nu ongeveer dood tijd dan blijft het afval eerst nogal bijeen en is het sierlijke gewriemel dier vogels te zien, die elk op zijn beurt happen, zich weer verheffen om langs elliptische baan te dalen en elkaar nooit raken.

Kraaien gaan niet graag in het water, bonte kraaien ook niet en zij houden van vrijen vleugelslag. Maar die lokkende lekkernij die daar dreef en de meeuwen gelukkig maakte! Dus gingen ze dezen de kunst afkijken en al gauw kon een het nadoen. En daarna meer. Eenmaal telde ik er zes van die bonten. Ze bewogen zich niet zoo elegant, maar toch, de pooten even onder water, een greep en ze hadden den buit, cirkelden tusschen al die witte vogels — aan zoo'n klapje van een meeuwen-vleugel stoort een kraai zich niet — om daarna opnieuw den snavel te vullen.